

PARAULA DE VIDA

Setembre 2025

«Veni a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut» (Lc 15,6).

A l'antic Orient Mitjà, els pastors acostumaven a comptar les ovelles quan tornaven de pasturar, disposats a sortir de nou a cercar-les, si en mancava alguna. Fins i tot, s'enfrontaven al desert, a la nit si calia, per tal de trobar l'ovella esgarriada.

Aquesta paràbola és una història de pèrdua i retrobament que posa en primer pla l'amor del pastor. Aquest se n'adona que manca una ovella, la busca, la troba, se la posa a les espatlles, perquè està feble i espantada, potser ferida i no és capaç de seguir el pastor tota sola. És ell qui la porta a un lloc segur i, finalment, ple de joia, convida els seus veïns per celebrar-ho plegats.

«Veni a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut».

Els temes recurrents en aquest relat podríem resumir-los en tres accions: perdre's, trobar, celebrar.

Perdre's. La bona notícia és que el Senyor va a la recerca del qui es perd. Sovint ens perdem en els diversos deserts que ens toquen, o en els que estem obligats a viure o en els que ens refugiem: els deserts de l'abandonament, la marginació, la pobresa, la incomprensió, la desunió. El Pastor ens hi busca, i encara que el perdem de vista, ell ens troba sempre.

Trobar. Tractem d'imaginar l'escena de la recerca angoixant del pastor al desert. És una imatge que impressiona per la seva força expressiva. Podem endevinar l'alegria que experimenten tant el pastor com l'ovella, i com aquesta recupera el sentiment de seguretat per haver-se escapat del perill. Per tant, *trobar* és una veritable manifestació de la misericòrdia divina.

Celebrar. Ell aplega els seus amics per celebrar que ha trobat l'ovella perduda, perquè vol compartir la seva joia, com passa en les altres dues paràboles que segueixen aquesta: la de la moneda perduda i la del pare misericordiós (Lc 15,8 i 15,11). Jesús ens vol fer veure la importància de compartir la joia, i ens immunitza contra la temptació de judicar els altres. Tots som persones "retrobades".

«Veni a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut».

Aquesta Paraula de Vida és una invitació a ser agraïts per la misericòrdia que Déu té envers cadascun de nosaltres. El fet d'alegrar-nos, de gaudir tots junts ens presenta una imatge d'una entesa en què no hi ha contraposició entre "justos" i "pecadors", sinó en la qual els uns participem de l'alegria dels altres.

Chiara Lubich escriu: «És una invitació a comprendre el cor de Déu, a creure en el seu amor. Avesats a calcular i a mesurar-ho tot, de vegades pensem que l'amor de Déu per nosaltres també podria esgotar-se [...] Però la lògica de Déu no és com la nostra. Déu sempre

ens espera: de fet, sent una joia immensa cada vegada que tornem cap a Ell, encara que siguin innombrables les vegades que ens esgarriem»¹.

«Veni a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut».

En alguns moments, podem ser aquests pastors que tenim cura dels altres i anem amorosament a la recerca dels qui s'han allunyat de nosaltres, de la nostra amistat, de la nostra comunitat; a la recerca dels marginats, dels perduts, dels petits que les proves de la vida han deixat al marge de la societat.

Un professor ens ha explicat el que li va passar amb uns estudiants de la seva escola: «Alguns alumnes faltaven força a classe, i per això, quan tenia alguna estona lliure, mirava d'anar fins al mercat que hi ha prop de l'escola, amb l'esperança de trobar-los, ja que m'havien dit que hi treballaven per guanyar alguns diners. Un bon dia, finalment els vaig trobar i van quedar sorpresos que els hagués anat a buscar personalment i ben impressionats de veure com n'eren d'importants per a la comunitat educativa. Han tornat a assistir regularment a classe i ha estat de debò un motiu de celebració per a tothom».

Patrizia Mazzola i l'equip de la Paraula de Vida

¹ C. LUBICH, "Paraula de Vida de setembre 1986" a *Palabras de Vida*/1 (1943-1990), Ciudad Nueva, Madrid 2020, pp. 387-388.